

ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) : นโยบายสนับสนุนอุตสาหกรรมแห่งอนาคต

CURRENT ISSUE

ปีที่ 22 ฉบับที่ 2786

วันที่ 21 ตุลาคม 2559

▶ ประเด็นสำคัญ

- EEC มีเป้าหมายเพื่อที่จะดึงดูดนักลงทุนหน้าใหม่ให้เข้ามาลงทุนใน 10 อุตสาหกรรมแห่งอนาคต โดยรัฐบาลได้เตรียมความพร้อมในเรื่องโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ โครงสร้างพื้นฐานด้านกฎหมาย กฎระเบียบ และสิทธิประโยชน์ที่แก่นักลงทุน
- ในระยะสั้นถึงปานกลาง ศูนย์วิจัยกสิกรไทยคาดว่า EEC จะให้ประโยชน์แก่นักลงทุนเดิมโดยเป็นการลงทุนต่อยอดในอุตสาหกรรมเดิมไปสู่อุตสาหกรรมกลุ่ม First S-curve ส่วนการลงทุนของนักลงทุนรายใหม่ในอุตสาหกรรม New S-curve จะยังมีไม่มากนัก โดยในระยะยาว การดึงดูดเม็ดเงินลงทุนในอุตสาหกรรมแห่งอนาคตจำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัยอื่น ๆ ประกอบด้วย อาทิ ปัจจัยด้านแรงงาน ความต่อเนื่องของนโยบายภาครัฐ ระดับการพัฒนาด้านวิจัยและพัฒนา (R&D) ของประเทศ ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) และนวัตกรรม

ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) พื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก พ.ศ. ... เพิ่งได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี (ครม.) เมื่อวันที่ 4 ต.ค. ที่ผ่านมา และอยู่ระหว่างกระบวนการเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) พิจารณาให้ความเห็นชอบและตราเป็นกฎหมายต่อไป โดยพ.ร.บ.ฯ ฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาโครงการระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor) หรือ EEC ที่รัฐบาลคาดว่าจะเข้ามาช่วยดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้เข้ามาลงทุนใน 10 อุตสาหกรรมเป้าหมายของประเทศ เพื่อพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทยมีความทันสมัย สามารถแข่งขันได้ในเวทีโลก และทำให้ประเทศหลุดพ้นจากกับดักรายได้ปานกลาง

การเตรียมความพร้อมของภาครัฐเพื่อรองรับ EEC

EEC ตั้งอยู่ในเขตแดน 3 จังหวัด คือ ฉะเชิงเทรา ชลบุรี และระยอง เป็นการต่อยอดจากอีสเทิร์นซีบอร์ด เป็นซูเปอร์อีสเทิร์นซีบอร์ด เน้นการลงทุนใน 10 อุตสาหกรรมเป้าหมายที่เรียกว่า First S-curve และ New S-curve สอดคล้องกับนโยบายประเทศไทย 4.0 เพื่อให้อุตสาหกรรมเหล่านี้เป็นเครื่องจักรสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทยให้เติบโตในระยะยาว นอกจากนี้ ยังมีกลุ่มอุตสาหกรรมที่เรียกว่า

2nd Wave S-curve ที่ต้องได้รับการปรับปรุงและนำเทคโนโลยีและความคิดสร้างสรรค์มาใช้เพื่อให้อุตสาหกรรมสามารถเติบโตได้ต่อไป ได้แก่ กลุ่มอุตสาหกรรมแฟชั่น (อุตสาหกรรมสิ่งทอ เครื่องหนัง ัญมณีและเครื่องประดับ) และกลุ่มอุตสาหกรรมวัสดุ (อุตสาหกรรมโลหะ อโลหะ ไม้ แก้ว กระจก ปูนซีเมนต์ และเซรามิค)

อุตสาหกรรมเดิมที่มีศักยภาพ (First S-curve)	อุตสาหกรรมอนาคต (New S-curve)
อุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่	อุตสาหกรรมหุ่นยนต์ (Robotics)
อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ	อุตสาหกรรมการบินและโลจิสติกส์
อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวกลุ่มรายได้ดีและการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ	อุตสาหกรรมเชื้อเพลิงชีวภาพและเคมีชีวภาพ
การเกษตรและเทคโนโลยีชีวภาพ	อุตสาหกรรมดิจิทัล
อุตสาหกรรมการแปรรูปอาหาร	อุตสาหกรรมทางการแพทย์ครบวงจร
อุตสาหกรรมที่ต้องปรับปรุง (2nd Wave S-curve)	
กลุ่มอุตสาหกรรมแฟชั่น	
กลุ่มอุตสาหกรรมวัสดุ	

โครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ (2560-2564)

- เชื่อมโยงการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ
- ปรับปรุงและพัฒนาท่าเรือมาตาพุด ท่าเรือแหลมฉบัง และท่าเรือจุกเสม็ด
- ก่อสร้างรถไฟทางคู่และรถไฟความเร็วสูง
- ก่อสร้างทางหลวงพิเศษ
- พัฒนาท่าอากาศยานอุตตะภา และเชื่อมโยงท่าอากาศยานดอนเมือง สุวรรณภูมิ และอุตตะภา
- พัฒนาเมืองอะเชิงเทรา พัทยา อุตตะภา และระยอง
- พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว

โครงสร้างพื้นฐานด้านกฎหมายกฎระเบียบ

- พ.ร.บ. พื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก
- บริหารงานโดยสำนักงานคณะกรรมการนโยบายพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ
- จัดตั้งศูนย์ประสานงานแบบ One stop services เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักลงทุน

สิทธิประโยชน์แก่นักลงทุน

- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 13 ปี
- สิทธิสำหรับนักลงทุนต่างชาติ
 - สิทธิการเช่าที่ดิน 50+49 ปี
 - สิทธิการพำนักในประเทศตามเวลาที่กำหนด
 - สิทธิในการถือครองเงินตราต่างประเทศ
 - สิทธิประโยชน์การจัดตั้งสำนักงานภูมิภาค
- พ.ร.บ. กองทุนเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันสำหรับกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย
- พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายบีโอไอ

การเตรียมความพร้อมของภาครัฐเพื่อรองรับ EEC นั้น สามารถแบ่งได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่

1) **ด้านโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ (Hard infrastructure)** ภาครัฐมีแผนการลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพภายในระยะเวลา 5 ปี (พ.ศ.2560-2564) เป็นมูลค่ากว่า 1.5 ล้านล้านบาท โดยจะเป็นการลงทุนทั้งจากภาครัฐและเอกชน โดยมุ่งพัฒนาและเชื่อมโยงการขนส่งในแต่ละโหมดเพื่อให้การขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ (Multimodal transport) เป็นไปอย่างไม่สะดุด รวมถึงพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเดิมที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์ในเชิงพาณิชย์มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาท่าอากาศยาน อุตตะภาให้ใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์และเปิดให้เป็นศูนย์ซ่อมอากาศยาน และการพัฒนาท่าเรือจุกเสม็ดเพื่อการท่องเที่ยวทางเรือสำราญ เป็นต้น ซึ่งศูนย์วิจัยกสิกรไทยเห็นว่า **แผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านกายภาพที่ออกมานั้นค่อนข้างมีความชัดเจน** และหากการพัฒนาสำเร็จตามแผนที่วางไว้จะช่วยให้ห่วงโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมใน EEC เชื่อมโยงกันได้มากขึ้น จากต้นน้ำถึงปลายน้ำด้วยการขนส่งโหมดต่าง ๆ ที่ประสานกัน และยังเชื่อมต่อกับกรุงเทพมหานครที่เป็นศูนย์กลางการบริโภคและศูนย์กลางเศรษฐกิจของประเทศด้วยรถไฟความเร็วสูง เกิดการพัฒนาเมืองเพื่อรองรับจำนวนแรงงานที่จะเพิ่มขึ้น รวมไปถึงรายได้จากการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นอีกด้วย

2) **ด้านโครงสร้างพื้นฐานด้านกฎหมายกฎระเบียบ (Soft infrastructure)** มีร่างพ.ร.บ. พื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออกเป็นกฎหมายหลัก บริหารงานโดยสำนักงานคณะกรรมการนโยบายพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ ซึ่งคาดว่าหากพ.ร.บ.ฯ ฉบับนี้

ตราออกมาเป็นกฎหมายแล้วจะทำให้การดำเนินงานใน EEC เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะคณะกรรมการฯ จะเป็นหน่วยงานเดียวที่มีอำนาจในการบริหาร EEC ทำให้เกิดความชัดเจนและคล่องตัวในการปฏิบัติงาน และการจัดตั้งศูนย์ดำเนินการแบบ One stop services ก็จะช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่นักลงทุน ช่วยลดต้นทุนทั้งตัวเงินและเวลาของนักลงทุนในการดำเนินการต่าง ๆ ได้

3) ด้านสิทธิประโยชน์ที่ให้นักลงทุนโดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านอย่างมาเลเซีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ที่มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนเช่นเดียวกันกับไทย พบว่าสิทธิประโยชน์ทางภาษีของ EEC มีมากกว่าของประเทศอื่น ๆ และมีข้อจำกัดน้อยกว่า รวมไปถึงสิทธิประโยชน์ที่ไม่ใช่ภาษีอีกหลายประการ นับว่าเป็นข้อได้เปรียบของไทยที่สามารถดึงดูดนักลงทุนได้

รายการ	ไทย (EEC)	มาเลเซีย (อุตสาหกรรมไฮเทค)	อินโดนีเซีย	ฟิลิปปินส์ (เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ)
ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล	13 ปี	สำหรับ Pioneer status ยกเว้น 5 ปี สำหรับ Investment Tax Allowance (ITA) สามารถนำค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้าทุนมาหักลดหย่อนได้ 60% ของค่าใช้จ่ายดังกล่าว แต่ค่าลดหย่อนต้องไม่เกิน 70% ของเงินได้สุทธิในปีนั้น เป็นเวลา 5 ปี	5-10 ปี และลดหย่อนได้ 50% เป็นเวลา 2 ปี	3-6 ปี
ข้อกำหนดอื่น ๆ	ยังไม่มีรายละเอียด	ต้องมีค่าใช้จ่าย R&D เป็นสัดส่วน 1% ของรายได้ และต้องมีจำนวนพนักงานที่มีประสบการณ์อย่างน้อย 5 ปีอยู่ขั้นต่ำ 15% ของพนักงานทั้งหมด	มูลค่าการลงทุนต้องมากกว่า 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ	ไม่มี

ที่มา: รวบรวมโดยศูนย์วิจัยกสิกรไทย

อย่างไรก็ดี แม้สิทธิประโยชน์ที่ BOI ให้นักลงทุนใน EEC มีแนวโน้มว่าจะสูงกว่าสิทธิประโยชน์ตามนโยบายอื่น ๆ ของ BOI แต่ก็ยังมีความไม่ชัดเจนในเรื่องของขอบเขตและเงื่อนไขการได้รับสิทธิประโยชน์ โดยที่ EEC ไม่ได้ระบุว่าส่งเสริมเฉพาะ 10 อุตสาหกรรมเป้าหมายเท่านั้น หรือจะให้สิทธิประโยชน์แก่การลงทุนในอุตสาหกรรมอื่น ๆ ด้วยหากเป็นการลงทุนในพื้นที่ EEC และยังไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่า EEC มีอาณาเขตครอบคลุมพื้นที่ใดบ้างใน 3 จังหวัด ดังนั้น หาก BOI ต้องการให้นักลงทุนเข้ามาลงทุนใน EEC อาจต้องกำหนดขอบเขตและเงื่อนไขของสิทธิประโยชน์ที่ให้นักลงทุนใน EEC ให้ชัดเจนว่า EEC จะส่งเสริมอุตสาหกรรมประเภทใดในพื้นที่ใด และกิจการใดในพื้นที่ใดที่ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์จาก EEC ได้

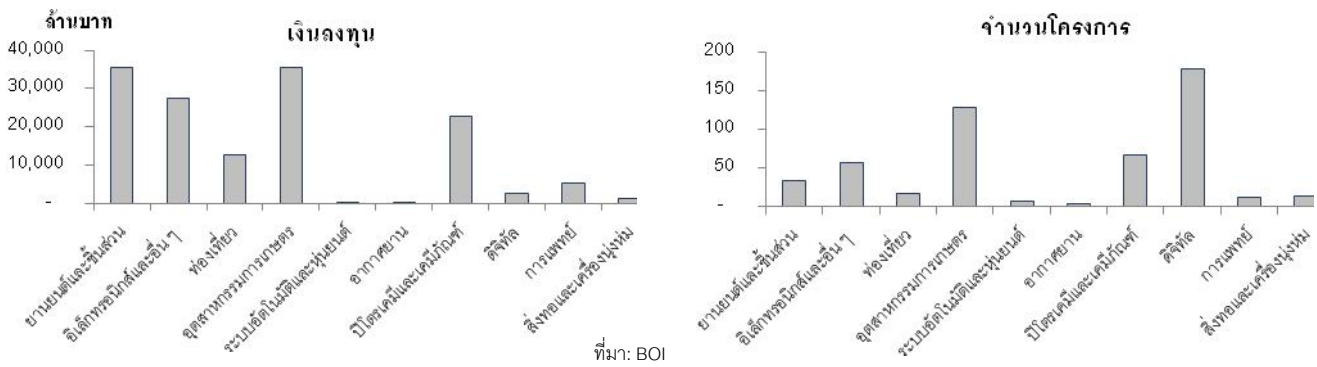
ศูนย์วิจัยกสิกรไทยมองว่า หากแผนงานทั้ง 3 ด้านดำเนินการสำเร็จแล้ว EEC จะมีศักยภาพสูงในการดึงดูดนักลงทุน ทั้งด้านโครงสร้างพื้นฐานที่มีความพร้อมและเชื่อมโยงกันทำให้ห่วงโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมเชื่อมโยงกันตั้งแต่ต้นน้ำไปจนถึงปลายน้ำ การมีหน่วยงานบริหารเพียงหน่วยงานเดียวทำให้การบริหารงานเป็นไปอย่างคล่องตัว การจัดตั้งศูนย์อำนวยความสะดวกแก่นักลงทุนแบบ One stop services และกฎหมายกฎระเบียบรวมถึงสิทธิประโยชน์จำนวนมากที่ให้นักลงทุน จะทำให้นักลงทุนเลือกเข้ามาลงทุนใน EEC ตามเป้าประสงค์ของรัฐบาลได้

First S-curve จะเป็นอุตสาหกรรมหลักใน EEC และการลงทุนใน New S-curve ต้องรอการพัฒนา

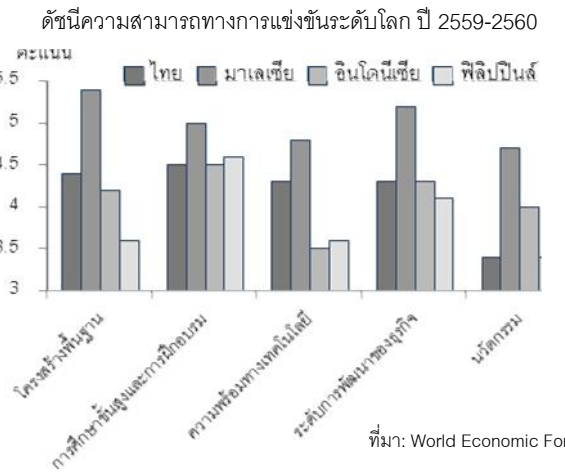
หลังจากที่รัฐบาลได้ประกาศนโยบาย 10 อุตสาหกรรมเป้าหมายในเดือน พ.ย. 2558 ข้อมูลจาก BOI พบว่าในช่วง 8 เดือนแรกของปี 2559 มีการขอรับการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมายไปแล้วทั้งสิ้น 515 โครงการ คิดเป็นมูลค่าประมาณ 1.44 แสนล้านบาท โดยอยู่ในภาคการเกษตรและอุตสาหกรรมยานยนต์และ

ขึ้นส่วนมากที่สุด แต่เมื่อพิจารณาตามจำนวนโครงการ จะมีการขอรับการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมดิจิทัลมากที่สุด ซึ่งจะเห็นได้ว่าแม้การลงทุนในอุตสาหกรรมกลุ่ม New S-Curve นั้นจะมีหลากหลายโครงการแต่มูลค่าของการลงทุนก็ยังคงต่ำโดยคิดเป็นเพียงร้อยละ 9 และการลงทุนส่วนใหญ่ยังอยู่ที่อุตสาหกรรมในกลุ่ม First S-curve ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 33 ของมูลค่าการขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด และเมื่อพิจารณารายพื้นที่ พบว่าการขอรับการส่งเสริมการลงทุนในภาคตะวันออกมากที่สุด คิดเป็นมูลค่า 1.14 แสนล้านบาท หรือร้อยละ 34 ของมูลค่าการขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั่วประเทศ โดยแบ่งเป็นการลงทุนในนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมภาคตะวันออกร้อยละ 20 และการลงทุนในพื้นที่อื่น ๆ ร้อยละ 14 แสดงว่านักลงทุนยังคงเลือกลงทุนในภาคตะวันออกมากกว่าพื้นที่อื่น ๆ โดยเฉพาะในนิคมหรือเขตอุตสาหกรรม และมูลค่าการลงทุนส่วนใหญ่ยังอยู่ในอุตสาหกรรมกลุ่ม First S-curve โดยเฉพาะอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน อุตสาหกรรมการเกษตร และอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ที่เป็นอุตสาหกรรมหลักของประเทศไทยอยู่แล้ว ไม่ได้เป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมใหม่ ๆ ในกลุ่ม New S-curve

การขอรับการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมาย ม.ค. – ส.ค. 2559

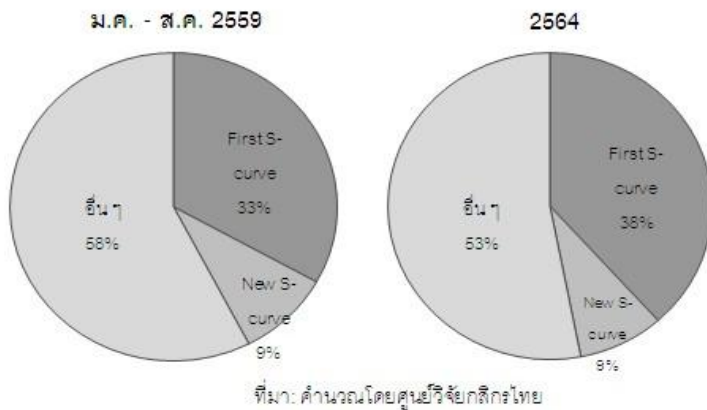
ศูนย์วิจัยกสิกรไทยมองว่าในระยะสั้นถึงปานกลาง EEC จะเป็นประโยชน์กับนักลงทุนที่ปัจจุบันมีการลงทุนใน 3 จังหวัดนี้อยู่แล้วมากกว่าดึงดูดนักลงทุนหน้าใหม่ ส่วนการลงทุนในอุตสาหกรรมกลุ่ม New S-curve จะยังมีน้อย โดยการลงทุนส่วนใหญ่จะมาจากนักลงทุนเดิมที่ต้องการต่อยอดอุตสาหกรรมเดิมของตนออกไปในอุตสาหกรรมกลุ่ม First S-curve ในขณะที่อุตสาหกรรมกลุ่ม New S-curve อาจมีความน่าดึงดูดน้อยกว่าโดยเปรียบเทียบ เพราะเป็นอุตสาหกรรมใหม่ของประเทศทำให้ต้นทุนในการลงทุนอาจสูงกว่า หาก BOI ต้องการให้นักลงทุนเข้ามาลงทุนใน EEC ในอุตสาหกรรมกลุ่ม New S-curve มากขึ้น ก็ควรกำหนดสิทธิประโยชน์

ของ EEC โดยเฉพาะการลงทุนในอุตสาหกรรมกลุ่ม New S-curve ให้ได้รับสิทธิประโยชน์สูงกว่านโยบายส่งเสริมการลงทุนประเภทอื่น ๆ ของ BOI อย่างชัดเจน เพื่อเป็นแรงจูงใจให้กับนักลงทุน อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับมาเลเซีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ในด้านความพร้อมต่ออุตสาหกรรมกลุ่ม New S-curve พบว่ามาเลเซียมีความพร้อมมากกว่าไทยค่อนข้างสูงในทุกด้าน และแม้ไทยจะได้เปรียบอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ในเรื่องความพร้อมทางเทคโนโลยี แต่กลับมีความพร้อมด้านนวัตกรรมต่ำที่สุด ส่วนด้านการศึกษาขั้นสูงและการฝึกอบรมและด้านระดับ

การพัฒนาของธุรกิจนั้นทั้ง 3 ประเทศมีระดับใกล้เคียงกัน โดยไทยอยู่ในระดับเดียวกับอินโดนีเซียในทั้งสองด้าน แต่ต่ำกว่าฟิลิปปินส์ในด้านการศึกษาขั้นสูงและการฝึกอบรม แสดงว่าไทยไม่ได้มีความได้เปรียบประเทศเพื่อนบ้านซึ่งก็มีนโยบายดึงดูดนักลงทุนในอุตสาหกรรมที่เน้นนวัตกรรมและเทคโนโลยีเช่นเดียวกัน จึงอาจทำให้นักลงทุนเลือกลงทุนในอุตสาหกรรมกลุ่ม New S-curve ในประเทศเหล่านี้เพราะมีความพร้อมมากกว่าไทย

ทั้งนี้ ศูนย์วิจัยกสิกรไทยคาดว่า

สัดส่วนของการขอรับการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมกลุ่ม First S-curve มีโอกาสเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 33 ในช่วงเดือน ม.ค.-ส.ค. ปี 2559 เป็นร้อยละ 38 ในปี 2564 จากการเพิ่มขึ้นของการลงทุนในอุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ และอุตสาหกรรมเกษตรและ

เทคโนโลยีชีวภาพ ส่วนการขอรับการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมกลุ่ม New S-curve อาจมีสัดส่วนใกล้เคียงของเดิมที่ร้อยละ 9 และการขอรับการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมอื่น ๆ จะมีสัดส่วนลดลงจากร้อยละ 58 เป็นร้อยละ 53 ซึ่งคาดว่าจะการลงทุนในกลุ่มนี้จะมาจากเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ 10 แห่ง ตามนโยบายของรัฐบาล และการลงทุนในอุตสาหกรรมดั้งเดิมเป็นหลัก

นอกจากนี้ ในระยะยาว หากต้องการให้การลงทุนในอุตสาหกรรมกลุ่ม New S-curve มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นมากกว่าร้อยละ 9 ก็จำเป็นต้องพิจารณาด้วยว่าสิทธิประโยชน์จาก BOI เพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอในการดึงดูดนักลงทุน แต่ปัจจัยด้านแรงงานก็เป็นเรื่องสำคัญ ซึ่งประเทศไทยยังขาดแคลนแรงงานกึ่งทักษะ และแรงงานมีทักษะ¹ จึงจำเป็นที่จะต้องผลิตบุคลากรให้ตรงตามความต้องการของอุตสาหกรรมจึงจะสามารถดึงดูดนักลงทุนได้ ส่วนงานที่ต้องใช้แรงงานที่มีทักษะสูงก็อาจแก้ปัญหาโดยการจ้างผู้เชี่ยวชาญชาวต่างชาติมาเป็นการชั่วคราว และกำหนดเงื่อนไขให้การลงทุนมีการถ่ายทอดเทคโนโลยี (Technology transfer) และการฝึกอบรมให้แก่แรงงานชาวไทยด้วย นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักลงทุน ได้แก่ ความต่อเนื่องของนโยบายภาครัฐ ระดับการพัฒนาด้านวิจัยและพัฒนา (R&D) ของประเทศ ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) และนวัตกรรม เป็นต้น ซึ่งจำเป็นจะต้องปรับปรุงให้ปัจจัยเหล่านี้เอื้อต่อการลงทุนและพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน

โดยสรุป ศูนย์วิจัยกสิกรไทยมองว่าในระยะสั้นถึงปานกลาง EEC จะให้ประโยชน์แก่นักลงทุนเดิมเพื่อต่อยอดจากอุตสาหกรรมเดิมไปสู่อุตสาหกรรมในกลุ่ม First S-curve มากกว่าดึงดูดนักลงทุนหน้าใหม่ให้เข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรม New S-curve ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมแห่งอนาคต โดยปี 2564 สัดส่วนการลงทุนของอุตสาหกรรมกลุ่ม First S-curve จะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 38 แต่ในระยะยาว หาก

¹ กระทรวงแรงงานคาดการณ์ว่าในปี 2560-2564 ประเทศไทยจะขาดแคลนแรงงานที่จบการศึกษาในระดับปวช.ประมาณปีละ 4 ล้านคน ระดับปวส./อนุปริญญา 3.4 แสนคน และระดับปริญญาตรี 7 แสนคน

ประเทศไทยต้องการดึงดูดนักลงทุนในกลุ่มอุตสาหกรรม New S-curve ก็จำเป็นต้องพิจารณาปัจจัยด้าน
แรงงาน ให้การลงทุนเกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีแก่แรงงานชาวไทย รวมถึงปัจจัยอื่น ๆ ประกอบด้วย

Disclaimer

รายงานวิจัยฉบับนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่ทั่วไป โดยจัดทำขึ้นจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่น่าเชื่อถือ แต่บริษัทฯ มิอาจรับรองความถูกต้อง ความ
น่าเชื่อถือ หรือความสมบูรณ์เพื่อใช้ในทางการค้าหรือประโยชน์อื่นใด บริษัทฯ อาจมีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงข้อมูลได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบ
ล่วงหน้า ทั้งนี้ผู้ใช้ข้อมูลต้องใช้ความระมัดระวังในการใช้ข้อมูลต่างๆ ด้วยวิจารณญาณของตนเองและรับผิดชอบในความเสี่ยงเองทั้งสิ้น บริษัทฯ จะไม่รับผิดชอบ
ต่อผู้ใช้หรือบุคคลใดในความเสียหายใดจากการใช้ข้อมูลดังกล่าว ข้อมูลในรายงานฉบับนี้จึงไม่ถือว่าเป็น การให้ความเห็น หรือคำแนะนำในการตัดสินใจ
ทางธุรกิจ แต่อย่างใดทั้งสิ้น

บริการทุกระดับประทับใจ